

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.K.**, adresa pro doručování ..., *zastoupeného Mgr. Václavem Hodkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Sedláčkova 244/26a*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **29. 1. 2016**, čj. **DSH/20/16**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 11. 4. 2016, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29. 1. 2016, čj. DSH/20/16 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 19. 11. 2015, čj. MMP/280761/15 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce se domáhal též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“] za současného využití § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona pokuta ve výši 1.800,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, spočívajícího v porušení § 10 odst. 3 téhož zákona. Dále byla žalobci v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Správní delikty provozovatele vozidla v souvislosti s provozem vozidel na pozemních komunikacích upravoval mimo jiné zákon o silničním provozu.

Správní řízení upravuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“).

[III] Žaloba

Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí v plném rozsahu z následujících důvodů. Dle žalobcova názoru, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí prakticky přejal argumentaci prvoinstančního správního orgánu. K výtkám uvedeným v odvolání uvedl, že neshledává vady v řízení, které byly tvrzeny žalobcem v odvolání.

Prvá část odvolání směřovala k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu resultujícímu k možné absenci formálního znaku správního deliktu. K jednotlivým výtkám stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu (zejména zjištění vzdálenosti odstaveného vozidla od hranice křižovatky) žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval řádně, když „*popisuje jednotlivé podklady rozhodnutí, (...) přičemž zároveň uvádí, co z těchto podkladů vyplývá*“. S tímto odůvodněním se nelze ztotožnit.

Prvoinstanční správní orgán v odůvodnění tvrzené vzdálenosti vozidla učinil šetření na místě, které bylo provedeno bez jakékoliv vazby na místo, kde mělo stát předmětné vozidlo. V zápisu z měření na místě pak není nikterak zjevné, odkud a kam bylo měřeno, jakým způsobem byly zvoleny body, mezi kterými měření probíhalo, ani jaké měřidlo bylo použito. Přesto byl učiněn závěr, že vzdálenost vozidla od hranice křižovatky činila 2,3 m.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zaujal shora uvedené stanovisko, aniž by se konkrétněji vypořádal s námitkami žalobce (odvolatele), nadto ještě doplnil vlastní tezi určení vzdálenosti operující se „zjevnou vzdáleností“ kontejneru na odpadky od hranice křižovatky a jeho samotné délky. Dle názoru žalobce je v takovém případě navíc zcela nepřipustné doplňování odůvodnění žalovaným, neboť ten by měl být vázán podaným odvoláním.

Žalobce tedy uzavřel, že dle jeho názoru nebyla ani v napadeném rozhodnutí jednoznačně prokázána formální stránka tvrzeného deliktu. Uvedené odůvodnění je v daném případě opakovaně vágní, a tedy nepřezkoumatelné.

Žalobce dále (a především) napadl opakovanou absenci materiálního znaku tvrzeného deliktu. V rámci odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítal, že není vůbec tvrzen, tím méně prokazován. Ve vztahu k této námitce uvedeně v odvolání žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že materiální aspekt přestupku (od kterého se odvozuje uvedený správní delikt) je v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu obsažen. Uvedl, že „*správní orgán I. stupně při ukládání sankce zhodnotil, že jednáním nezjištěného řidiče byl ztížen výhled jiných řidičů do předmětné křižovatky*“. S uvedeným žalobce nesouhlasil. Z prvoinstančního rozhodnutí nelze uvedený závěr dovodit, neboť jej zkratka neobsahuje. Opětovně je tedy třeba konstatovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřipustně nahrazuje absentující úkony prvoinstančního správního orgánu. V daném případě bylo jistě namístě věc zrušit a nechat rozhodnout prvoinstanční správní orgán. Argumentace judikáty Nejvyššího správního soudu neobstojí, neboť byl sporován samotný fakt absence materiálního znaku přestupku. Doplněním tvrzeného materiálního znaku (který nadto nemá jakoukoli oporu v provedeném dokazování) toto nelze zhojit.

Žalobce měl za to, že takovým rozhodnutím, kdy žalovaný navíc sám doplňoval skutková tvrzení, překročil žalovaný svoji pravomoc a napadené rozhodnutí je proto vadné.

Žalobce nad rámec formálních vad napadeného rozhodnutí týkající se absence materiálního znaku přestupku uvedl, že by nebylo možno materiální znak dovodit ani v případě, kdyby se jím správní orgán řádně zabýval. Je třeba konstatovat, že předmětné místo, na kterém stálo vozidlo, nemá tvrzený potenciál ke zhoršení rozhledu, neboť se nachází vlevo ve směru jízdy, kdy tímto směrem (vlevo) je jediná možnost jednosměrnou ulici opustit. Omezení výhledu daným směrem tedy nemá možnost působit faktické zhoršení výhledu do křižovatky. K uvedené argumentaci lze nadto označit fakt, že v současné době je na předmětném místě vyznačeno vyhrazené parkoviště pro rezidenty (tzv. modrá zóna), a to přímo až na hranici předmětné křižovatky (uvedené lze vidět též na fotogalerii ve správním spisu). Je proto nadmíru zjevné, že materiální znak v daném případě absenteje nejen v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale též fakticky.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 20. 6. 2016. Stran námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že setrvává na svém odůvodnění vyjádřeném na str. 5 napadeného rozhodnutí a na to plně odkazuje, přičemž považuje jednoznačně za prokázané, že v projednávaném případě jednání neznámého řidiče spočívající v neoprávněném stání vykazovalo znaky přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl úvahu prvoinstančního správního orgánu o výsledcích místního šetření a vyjádřil důvod odmítnutí. Závěr prvoinstančního správního orgánu jako takový o tom, že vozidlo bylo zaparkováno ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky, byl správný a měl jednoznačnou oporu v provedeném dokazování, konkrétně fotodokumentaci, o kterou se též prvoinstanční rozhodnutí opírá. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí pouze konkretizoval, co z tohoto důkazu vyplývá. Dle ustálené judikatury tvoří obě rozhodnutí jeden celek. Tímto žalovaný nepřekročil zákonné mantinely přezkumu napadeného rozhodnutí, přičemž doplnění odůvodnění nebylo nepřipustné.

Co se týče námitky absence materiálního znaku deliktu, který je odvozen od materiálního znaku přestupku, žalovaný též odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se námitkou věcně zabýval. S ohledem na aktuální vývoj judikatury má žalovaný dále za to, že nutnost zabývat se všemi okolnostmi přestupku (tedy i materiálním znakem) v řízení o správním deliktu ustupuje, neboť v řízení o správním deliktu se již neposuzuje to, zda byl či nebyl přestupek spáchán (když o jeho existenci svědčí ve spise založené podklady), protože přestupkové řízení již bylo skončeno, ale jedná se již o objektivní odpovědnost, které se může žalobce zprostit jen na základě zákonem daných liberačních důvodů. V řízení o správním deliktu se zkoumá pouze objektivní odpovědnost za zmíněný správní delikt, přičemž liberační důvody jsou jasné a nezahrnují právě možnost dodatečně se „vyvinít“ ze spáchání přestupku. Žalobce svoje námitky přednáší poprvé až v odvolání, přičemž měl možnost podat vysvětlení již v rámci prověřování oznámení přestupku. Podání vysvětlení však žalovaný odepřel s odvoláním na osobu blízkou, přičemž měl právě v tomto řízení možnost uplatnit věcné námitky ohledně přestupku jako takového. Žalobce se k věci nikterak nevyjádřil ani v průběhu řízení o správním deliktu. Svoje námitky týkající se přestupku jako takového tak vznesl až do odvolání. Žalovaný byl toho názoru, že v řízení o správním deliktu nastává jiná situace, kterou nelze ztotožňovat se stavem, kdy je přestupek projednáván v přestupkovém řízení. V řízení o správním deliktu se žalobce mohl zbavit své odpovědnosti pouze tím, že by prokázal, že jeho vozidlo či tabulka registrační značka byla odcizena nebo že požádal o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (liberační důvody § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Pokud se tedy žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla v řízení o správním deliktu pokouší vnést pochybnosti do přestupku jako takového, je to dle žalovaného již irrelevantní. Žalovaný tento názor opírá o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2016, čj. 52 A 100/2015-63.

Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí a dále s odkazem na prvoinstanční rozhodnutí, žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

[IV] Replika

Žalobce v replice ze dne 20. 6. 2017 setrval na svých předchozích tvrzeních. Co se týče vyjádření žalovaného ohledně absence materiální stránky deliktu, žalobce konstatoval, že v podané žalobě tvrdil jeho naprostou absenci v první instanci správního řízení, po odvolání byl materiální znak dovozen teprve žalovaným. V žalobě bylo poukázáno na fakt, že nejenže byl tento absentující znak doplněn teprve v odvolacím rozhodnutí, ale navíc způsobem, který nemá žádnou oporu v provedeném dokazování. Odůvodnění tím, že „*byl ztížen výhled jiných řidičů do předmětné křižovatky*“ lze totiž považovat za naprostou fabulaci žalovaného, neboť takový závěr nelze z provedeného dokazování rozhodně učinit. Dále žalobce odkázal na obsah své žaloby.

Žalobce dále poukázal na fakt, že vytýkal absenci materiální stránky (tedy ohrožení zákonem chráněného zájmu), která je esenciální podmínkou přestupku, a tedy díky konstruktu zákona o silničním provozu též správního deliktu dle § 125f uvedeného zákona. Žalovaný se namísto toho zaměřil na subjektivní stránku, tedy zda bylo přítomno zavinění. Uvádí, že v případě, kdy je věc projednávána jako správní delikt dle § 127f (správně § 125f – pozn.

soudu), jedná se o objektivní odpovědnost, a to bez možnosti se dodatečně „vyvinít“ ze spáchání přestupku.

Přestože s uvedeným názorem lze v obecné rovině souhlasit, nelze nežli shrnout, že celá tato část vyjádření naprosto nesouvisí s projednávaným případem. Žalobce totiž nikterak nenamítá absenci zavinění, ani neuplatňuje zákonné liberační důvody. Skutečnost, že v případě projednání skutku jako správního deliktu právě subjektivní stránka jednání absentuje, je tedy patrně známa oběma stranám a lze ji považovat za základní a zamýšlený princip úpravy správních deliktů provozovatele vozidla.

Žalobce v této souvislosti odkázal mj. na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který předpokládá naplnění znaků přestupku, jenž porušení povinností vykazuje. Lze tedy dovodit, že uvedené znaky musí být jak formální, tak materiální (subjektivní stránka je samozřejmě vyloučena již z podstaty samé). Je proto opětovně nutné konstatovat, že k naplnění materiální stránky deliktu nedošlo.

K argumentaci na vady napadeného rozhodnutí v této souvislosti se pak žalovaný pouze odkázal právě na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále se vyjadřoval mimo tvrzení v žalobě. Žalobce na svém návrhu setrval.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 27. 9. 2017 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaný se k nařízenému jednání nedostavil.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Prvoinstanční správní orgán rozhodl tak, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Citroën Xsara, registrační značky ..., v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení o podezření z přestupku Městské policie statutárního města Plzeň, služebny Dopravní skupiny, bylo zjištěno, že dne 3. 2. 2015 v době minimálně od 10:12 hodin do 12:09 hodin, neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni, ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicích křižovatky ulic Perlová x Veleslavínova a 5 m za ní po pravé straně ve směru jízdy od Veleslavínovy ulice směrem k Pražské ulici, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

Toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Za tento správní delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3 za současného využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.800,- Kč.

Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání (*písm. a*), porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona (*písm. b*), a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu (*písm. c*).

Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč.

Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, řidič nesmí zastavit na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru „T“ na protější straně vyústějící pozemní komunikace.

Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Soud přezkoumal zákonnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, jejichž předmětem bylo posouzení žalobcova jednání, které mělo naplňovat znaky správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tohoto správního deliktu, jak je uvedeno výše, se dopustí právnická nebo fyzická osoba tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Obsahem správního spisu je předně oznámení o podezření z přestupku vyhotovené Městskou policií Plzeň dne 3. 2. 2015, v němž je žalobci oznámeno, že se toho dne dopustil slovy popsaného přestupku (rubrika „datum, místo, čas a popis přestupku“ oznámení), dále úřední záznam Městské policie Plzeň ze dne 3. 2. 2015, čj. MMP/00429/2015, v němž je slovně podrobně popsána situace zjištěna městskými strážníky na místě. Dále je součástí spisu fotodokumentace místa čítající 11 fotografií (přesně řečeno 11 barevných fotografií a jejich jedenáct černobílých kopií), kteréžto obrazově zachycují to, co je slovně popsáno v úředním záznamu. Následuje karta vozidla registrační značky ...

Prvoinstanční správní orgán předvoláním ze dne 9. 3. 2015, čj. MMP/047063/15, vyzval žalobce k podání vysvětlení, a to na den 30. 3. 2015. O podaném vysvětlení, během něhož žalobce prohlásil, že s odkazem na § 68 přestupkového zákona se nebude k věci vyjadřovat, byl dne 30. 3. 2015 vyhotoven záznam, a to pod čj. MMP/062655/15. Výzvou ze dne 31. 3. 2015, čj. MMP/064255/15, byl žalobce jednak vyzván k uhrazení částky 200,- Kč a zároveň byl poučen, že v případě neuhrazení této částky může správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku s tím, že takové sdělení se považuje za podání vysvětlení ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu.

Žalobce na výzvu ze dne 31. 3. 2015 nijak nereagoval, a tak prvoinstanční správní orgán *1)* záznamem ze dne 16. 6. 2015, čj. MMP/120312/15, odložil věc přestupku ze dne 3. 2. 2015, a *2)* příkazem ze dne 23. 6. 2015 uložil žalobci za správní delikt pokutu 1.800,- Kč (podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu). Proti příkazu podal žalobce odpor a prvoinstanční správní orgán listinou ze dne 21. 7. 2015 oznámil žalobci pokračování v řízení o správním deliktu. Dne 11. 8. 2016 byly za žalobcovy účasti provedeny důkazy mimo ústní jednání (viz protokol čj. MMP/192385/15). Následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, proti němuž se žalobce odvolal. Odvolání pak bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

Popis protiprávního jednání obsahuje prvoinstanční rozhodnutí, s odkazem na pořízenou fotodokumentaci, na str. 3 [„*Z Oznámení o podezření z přestupku (...) mimo jiné vyplývá, že dne 3. 2. 2015 v době minimálně od 10:06 hodin do 12:09 hodin parkovalo vozidlo tov. zn. Citroen Xsara, RZ: ... v Plzni, v prostoru křižovatky ulic Perlová x Veleslavínova. (...) Jako podezřelý z přestupků ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, je na tiskopise Oznámení přestupku uveden J.K. (...). Dále je součástí spisové dokumentace Úřední záznam sepsaný strážníkem MP, který v důležitých bodech koresponduje s Oznámením přestupku. V Úředním záznamu je mimo jiné uvedeno, že dne 3. 2. 2015 v době okolo 10:06 hodin prováděla hlídka MP hlídkovou činnost, přičemž v Plzni, v ulici Perlová zaregistrovala vozidlo tov. zn. Citroen Xsara, RZ: ..., které bylo zaparkováno v křižovatce ulic Perlová x Veleslavínova, po pravé straně, ve směru jízdy od ulice Veleslavínova směrem k ulici Pražská.*“], žalovaný správní orgán pak na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl toto: „*(...) Odvolací správní orgán je zcela ve shodě se správním orgánem I. stupně, že ve věci byl naplněn formální znak přestupku, tedy, že provedené důkazy prokazují tu skutečnost, že vozidlo odvolatele bylo dotčeného dne zaparkováno ve vzdálenosti kratší než 5 m za křižovatkou ulic Perlová x Veleslavínova. Toto jednoznačně prokazuje pořízená fotodokumentace v místě přestupku strážníkem Městské policie Plzeň. Z ní je zcela zřejmé, že od hranice předmětné křižovatky (v daném místě ji tvoří*

kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje) byl ponechán krátký volný prostor v délce cca 0,5 až 1 m, na nějž navazoval stojící kontejner o délce přibližně 1,5 m. Vozidlo odvolatele stojí v těsné blízkosti za tímto kontejnerem, z čehož lze jednoznačně dovodit, že při jeho zastavení nebyla ponechána zákonem předepsaná vzdálenost od hranice křižovatky 5 m. K námitce odvolatele, že strážník neprovedl v místě měření, kdy není zřejmé, jak ke svému závěru dospěl, přičemž odhad dle odvolatele nestačí, je třeba uvést, že s ohledem na to, že o markantním nedodržení vzdálenosti od křižovatky není žádných pochyb, nebylo bezpodmínečně nutné provádět na místě měření, neboť vozidlo bylo zaparkováno od křižovatky na první pohled v poloviční vzdálenosti, než je zákonem stanovená. Tato skutečnost je patrná pouhým lidským zrakem bez odborného měření. Jinými slovy, není třeba odborného měření v situaci, kdy je třeba odlišit dvě zjištěné hodnoty, které jsou od sebe vzdálené a rozdílné podobně jako je 1 m od 50 cm. Jistě není nutné výslovně rozebírat absurditu závěru, který by vedl k tomu, že takový rozdíl je třeba ověřit měřením v situaci, kdy je třeba zjistit, zda náhodou např. 20 cm nemůže odpovídat úseku dlouhému 50 cm. Přesně taková situace nastala i u vozidla odvolatele. Není nutné, aby vzdálenost byla přesně změřena. Odvolací správní orgán uzavírá, že o naplnění formálního znaku přestupku, který založil objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, není žádných pochyb.“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 114/2016 – 46 (všechna rozhodnutí NSS jsou k dispozici na www.nssoud.cz), mj. konstatoval: „(...) Hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vymezuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V prvním odstavci stanoví, že jde o odpovědnost za to, že provozovatel nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve druhém odstavci však takto široce vymezenou skutkovou podstatu zužuje pouze na případy, kdy porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, kdy zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a kdy současně porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Ustanovení odstavce 4 má procesní povahu a stanoví shora podrobněji vysvětlenou subsidiaritu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vůči subjektivní přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Odstavec 5 pak stanoví liberační důvody, jejichž naplnění i v případě, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu popsána v odstavcích 1 a 2, brání postihu provozovatele vozidla pokutou definovanou v odst. 3 tohoto ustanovení. Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinností stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. To ostatně odpovídá i záměřům zákonodárce na zavedení „objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění,“ prezentovaným ministrem dopravy v průběhu projednání návrhu zákona v Poslanecké sněmovně (viz <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021044.htm#r10>). V tomto smyslu je tak namísto vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích

vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“.

Soud dospěl k jednoznačnému závěru, že obsah správního spisu prokazuje, že řidič vozidla registrační značky ... v inkriminovaném okamžiku, tedy dne 3. 2. 2015 v době minimálně od 10.12 do 12.09 porušil povinnost řidiče vyplývající z § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle které řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru „T“ na protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Prvoinstanční správní orgán provedl důkazy, které dostatečně prokázaly naplnění „znaků přestupku podle zákona o silničním provozu“, byť žalovaný správně neakceptoval další podklad prvoinstančního správního orgánu, a to místní šetření (viz protokol o místním šetření a měření vozovky ze dne 23. 9. 2015, čj. MMP/234546/15, který je součástí správního spisu). Takový postup krajský úřad podrobně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 5 [„(...) *Provádění tohoto důkazu bylo s ohledem na výše uvedené nadbytečné. Navíc, vzhledem k tomu, že se v době ohledání již vozidlo odvolatele na místě nenacházelo, nebylo možné simulovat přesné podmínky, jako v době zjištění přestupku. O to více měl správní orgán I. stupně vysvětlit, jaké body byly vzaty jako výchozí pro začátek měření a jeho konec, aby byl jeho závěr o zjištěné vzdálenosti přezkoumatelný. To se však nestalo, proto závěr správního orgánu I. stupně, že vozidlo odvolatele stálo ve vzdálenosti 2,3 m, která měla být onou vzdáleností vozidla odvolatele od hranice křižovatky, je nutné označit za spíše spekulativní a jeho využitelnost v řízení téměř nulovou.*“].

Správní orgány obou stupňů detailně popsaly, v čem spatřují protiprávní jednání, a vyvodily z toho správné závěry. Není pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí „nepřípustně doplnil odůvodnění“, jak tvrdí žalobce. Žalovaný jen slovně, za pomoci vzdálenostních a délkových odhadů, odpovídajícím způsobem vystihl stav zachycený ve fotodokumentaci.

Obecně, bez jakýchkoliv konkrétních tvrzení, pak byla uplatněna námitka, že se žalovaný „konkrétněji nevypořádal s námitkami“. Ustálená judikatura správních soudů

vychází ze zásady, že i při nejmírnějších požadavcích musí být z žaloby poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má soud naříkané rozhodnutí zkoumat. Soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen nebo to, že řízení bylo vadné, nebo to, že se žalovaný nevypořádal s námitkami, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno (k tomu srov. i znění § 71 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud se v tomto případě seznámil s obsahem žalobcova odvolání ze dne 11. 12. 2015 proti prvoinstančnímu rozhodnutí, a konstatuje, že krajský úřad vznesené námitky řádně vypořádal.

Judikatura kasačního soudu pak dává odpověď i na žalobcovu námitku stran „absence materiálního znaku tvrzeného deliktu“. Stran materiálního znaku lze v obecné rovině odkázat na rozsudek ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008 – 45, kde Nejvyšší správní soud mj. konstatoval: „(...) *Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“.

Především ale, Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 114/2016 – 46, uvedl, že *ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.*

Žalovaný proto správně uvedl, že Magistrát města Plzně, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, neměl důvod se materiálním aspektem více zabývat, a závěr o tom, že *jednáním nezjištěného řidiče byl ztížen výhled jiných řidičů do předmětné křižovatky*, byl přiléhavě hodnocen ve vztahu k výši ukládané pokuty (k tomu srov. str. 6 prvoinstančního rozhodnutí).

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

[VI] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady

soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. září 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.